

og Dom vilde kunne bortffernes, skøndt det var høist nødvendigt, at de bortfferedes, og at Regjeringen i den Henseende brugte den ved Grundloven hjemlede Ret til at bortfferne dem, da mener jeg, at disses Tal vilde aldrig blive saa stort, at der kan blive synderlig Betænkelse derved, og i den Henseende behøve vi ikke at stadfæste en Forsørgelsesanstalt af Pensioner for yngre Embedsmænd, som Udvalgets Udkast gaaer ud paa. Jeg mener, den tro Embedsmænd kan ganske roligt og sikkert arbejde i sin Gjerning, og skulde han ogsaa efter denne S blive affediget, men han var hvad vi kalde tro og retskaffen i sin Gjerning, saa kunde han sikkert overlade til Rigsdagen at bestemme hans Pension, ifald han ikke, hvilket kan være Tilfældet, gik ind i en anden Stilling, og altsaa ingen Pension behøvede. Jeg mener, den Sikkerhed for Embedsstandens Levebrød og Embedsstandens Alderdom og dens Efterkommere, Kone og Børn, skal ikke være en saadan grundmuret Sikkerhed, at der ikke mere skulde behøves for Embedsmænd nogen Tro paa noget Forsyn og nogen Udødelighed, men at der netop maa for Embedsstanden være samme Trang til denne Tro, ligge samme Styrke og Betyggelse i denne Tro, som for enhver anden Mand, i hvad Stilling han end er; thi denne har ingen Sikkerhed, i hvad Stilling han end er, om den saa er nok saa gunstig, paa at faae sin Indtægt, sit Levebrød, sin Alderdoms Forsørgelse, sin Kones og sine Børns Forsørgelse lovmæssig begrundet og betrygget for Fremtiden paa en saadan Maade; det har Ingen i nogen borgerlig Stilling, uden alene i Troen paa den Uhylliges Baretægt. Den samme Tro, mener jeg, er det gavnlige, at Embedsmændene føle deres Trang til, og i Overensstemmelse dermed røgte deres Kald, saa vil det slet ikke være vanskeligere for Embedsmændens Kone og Børn eller for ham selv i sin Alderdom at finde Levebrød eller at finde Ophold, end det hidtil har været for vore Fædre; thi de havde jo slet ikke en saadan Sikkerhed i nogen Henseende.

Vi hørte ved at berøre de høie Pensioner for afgaaede høie Embedsmænd, ved at berøre dem med Duffet om, at faae dem nedsatte til

det, som nu ansees for rimeligere og billigere, at det var Noget, der var stadfæstet ved Lov, og hvad der var stadfæstet ved Lov eller ved en Kongelig Bemyndigelse maatte der ikke røres ved til Forandring. Men nu er det jo dog, for at forandre ældre upassende Love og Bevillinger, at Rigsdagen samles; thi alt hvad Rigsdagen rører ved, det er jo ældre Lovbestemmelser eller Bevillinger, som skulle afløses af nye, det er at forandre Love, at forandre foregaaende lovlig Tilstand til en følgende lovlig Tilstand; altsaa det er ikke noget Bævtis for, at de ikke kunne forandres, thi hvad der kan forandres og hvad der bør forandres, det vil skee ved den Magt, som Folket og Folke-repræsentationen har; thi Midlerne eller Skatterne til Pensionerne og til Alt, maae dog gaae ud af Folkets Lomme, og naar Folkets Deputerede sige, at der kan ikke komme mere ud af Folkets Lomme, og der skal ikke komme mere ud af Folkets Lomme, naar Folket ikke selv skal blive Tiggere, da er det dog vistnok nødvendigt, at Lovene og Bestemmelserne, som vi vedtage, tage Hensyn dertil, og altsaa er det bedst at lade det være ulovbestemt til foregaaede Udgifter, hvad der kan undaaes, indtil Trangen dertil kommer. Med Hensyn hertil, baade det foregaaende Pensionsvæsen, som endnu lider i hvad man kalder en frygtelig foruroligende Grad, og med Hensyn til det Tilkom-mende, som efter Forslaget og efter Komiteens Betænkning kun vilde stadfæste dette, da kan jeg ikke andet end finde, at det Bedste, man kan gjøre, det er, at lade de tilkommende Pensioner blive, indtil man seer, hvor Fornødenheden er til at faksatte dem, indtil man seer, hvor høie de billigvis bør være og hvad der bør tages Hensyn til; thi ved en saadan Lov at binde en heel Fremtid, over hvis Midler vi jo ikke raade, er aldrig gavnlige, og det vil kun bidrage til, at der vil trænges meget snarere til videre Forøgelse end vi troe. At leve af Embedet og at være forsørget til den Gjerning, som er gavnlige, det er en Grundsetning, som Ingen kan ville negte Berettigelsen af; det kan aldrig felle i Danmark, at Folket vil have sine Embedsmænd lønede saa ordentlig, at de kunne leve, at deres Alderdom kan beskyttes, og at deres